

— ligesom for Spøg — havde kaldt ham en Gauner og Taterunge.

Denne Tanke, at han ikke var sine Forældres Barn, forfulgte ham under hele Opvæksten og blev tilsidst hans fikse Ide. Den gav ham nemlig ikke alene Forklaring paa hans Særstilling i Hjemmet; den tilfredsstillede desuden i høj Grad hans Drengestolthed. Han havde altid følt det som en Vanære at være Søn af en gammel, halvblind og tandløs Mand, der var til Spot for den hele By. Han følte sig tillige dybt beskæmmet af den Fattigdom, hvori Familien levede. Han var ikke bleven gammel, før han hellere sultede en hel Dag paa Skolen, end han var at formaa til at spise sin medbragte Fedtebrøds-Mellemmad i Kammeraternes Paasyn. Engang, da Moderen havde ladet en af Faderens gamle Præstekjoler omsy til en Vinterfrakke til ham, vægrede han sig ved at tage den paa, fordi den med sit blanke Klæde altfor tydeligt røbede sin Oprindelse; og da Moderen vilde tvinge ham, sønderrev han den i et Udbrud af grædefærdig Trods og slængte den henad Gulvet.

Nu hengav han sig til stolte Drømme om at være et efterladt Barn af en eller anden omstrejfende Zigøjnertrup, en af disse vandrende Natmandsfamiljer, hvorom den gamle, eenøjede Barnepige saa ofte havde fortalt, og som netop havde deres Tilhold derude paa den øde Hede, hvor Forældrene før havde boet. Han forestillede sig sin virkelige Fader som en vældig Høvdingeskikkelse med blaasorte Lokker hængende nedad Ryggen, en Slængkappe over Skuldrene, en Egestav i sin brune, stærke Haand, . . . en eneraadig Hersker, en Konge over de mørke Heders uendelige Rige, Frihedens og de vilde Stormes Hjem.